

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS

Kegyelmet nem kérek!

Nagy Imre 1958-ban mártírhalt halt miniszterelnök tiszteletére

Volt elvtársaim, ne habozzatok,
Ácsoljátok a bitófát, és akasszatok!
Kegyelmet nem kérek!
Tudjátok, és én is tudom,
Nincs rajtam hatalmatok.
Meggyalázhattok, összekötözhetek,
Arccal a föld felé eltemethettek,
Mégis örökéletű leszek,
Mert az utolsó magyar szabadságvágyában,
Utolsó leheletében is ott leszek,
Mert szabadság nélkül nincs haza,
Szabadság nélkül nehéz az igaz élet, és
Szabadság nélkül nehéz az igaz szerelem!
Kegyelmet nem kérek!
1956-ban Szent István népe fölkel,
S a vörös góliát beleremegett,
És harmincöt év után
Úgy omlott össze, mint a kártyavár.
Mert hazugságra
Még kunyhót sem lehet építeni.
Jöttünk az értünk szóló
Déli harangszóval,
S hittük és vártuk, hogy
Segít Európa, hogy segít a Világ,
Hogy most talán
Trianon mocskát
Rólunk végleg lemossák.
De nem segített Európa,
És nem segített a Világ.
Magunkra hagyottan,
Vérben és terrorban,
Néma jajunkban

Hullottunk, csak hullottunk,
Vagy menekültünk a semmi
Útján sírva,
Hazánkért elvesztettünk hazánkat,
Ez volt a harcunk jussa,
És vádlón nézett ránk
Üveges szemekkel halottunk:
Testvér gyilkol testvért,
Ez a mi nagy átkunk,
De minden kihullott magyar vér
A mi közös gyászunk.
Kegyelmet nem kérek!
Volt elvtársaim, együtt ettünk,
Együtt tanultunk,
Együtt reménykedtünk,
Hogy szebb jövő létszen.
A börtönöm magányában
A lassan pergő másodpercek,
Mint ólomeső, betemetnek,
Az idő agyonnyom,
Félek.
Elvész minden, ami fontos,
Ami élő,
A család, a barátok,
Az erdő.
A kelő és nyugvó nap,
Az esőáztatta föld-illat,
A mező, a vasárnapi ebéd,
Minden, mi volt.
Kegyelmet nem kérek!
Mert a népet nem lehet felakasztani.
Kegyelmet nem kérek!
De, volt elvtársaim,
Kegyelmezzetek másoknak:
A gyerekeknek, a nőknek,
A betegeknek és az igaz beszédűeknek.

Én magamnak nem kérek kegyelmet!
Az én sorsom elvégeztetett.
Mert tudom:
Igaz utat választottam,
Igaz utat jártam,
Mást nem tehettem.
Mert 1956 forradalmi népe
Most én vagyok.
Akasszatok!
Kegyelmet nem kérek!

Tél

Az őszi köd belebújt a télbe,
Fehér palástja alatt didereg a cinke.
Fagykirálynő koronája csillog-villog,
Jeges ékszereit a hideg szelek lengetik,
Csilingelnek, mint távoli szánok csengői
A fehér végtelenben elveszőben.

A holt Tisza partján

Holdapálykor, mikor sírnak a csillagok,
Igricek őszi dallamait susogják
Holt tiszai nádasok.
Csobban a víz, s a csend
Puha szárnyakon tovaszáll,
Feldübörögnek a mélyből
Szilaj, szittya lópaták,
Felnyerítenek borzolt sörényű,
Sötét hegyek.
A Kárpátok mélyén, egy kis faluban
Felsír egy újszülött.
Fáradt, hűvös szelek terelnek
Elbotorkáló ködfelleget,
A csönd ismét palástja alá rejti az eget,
De bennünk tovább menetel őseink

Győzedelmes és legyőzhetetlen,
Vert hada,
S csendes nyári éjszakákon
Felgyújtják emléküket a szállodogáló
Szentjánosbogarak.
Jeltelen sírjukat az idő humusszá rágta,
S ők – legyőzöttek és győzők –
Várják a feltámadásuk', mert az
Isten ujja jelt tett rájuk.
Csak az árulók, besúgóok lelke
Kering
A gyötrelmek, megbocsátások, átkok
És sikolyok krátereiben
Mindörökké, reménytelen'.
Holdapálykor, mikor sírnak a csillagok,
Igricek ősi dallamait susogják
Holt tiszai nádasok.
Csobban a víz, s a csend
Puha szárnyakon tovaszáll.

Nona levele

– töredékes levél, melyből sorok elvesztek –

Fekszem egyedül, elhagyatva,
Mefogyatkozva testben és lélekben,
Összetörten –
Fia vagyok a halálnak, mégis
Az élet szülője,
Bennem folyik össze évszázadok
Bűne.
Én mondom büszkén, magyar vagyok,
Néznek rám nevetve a gúnyos
Évszázadok.
Én mondom büszkén,
Szabadok vagyunk,

De lelkünk rab maradt,
Mert bűnünk ránk szakadt.
Bűnünk volt, hogy volt hitünk,
Bűnünk volt, hogy hittünk,
A lángoló világ alatt
Az igazság szivárványát kerestük.
Nem tudunk kitörni!
A rög is maraszt,
Magyarnak lenni büszke kín,
És önmarcangoló vigasz.
Gong
Gong
Gong
Az elveszett sorokért szól a
Gong
Nona írt
Nona írt
Nona levelet írt
Fogyunk!
Fogyunk!
Maradunk,
Ha mennénk is: hová? –
A magyar föld, a magyar rög
Maraszt.
Ki e földért nem izzadt,
Vérét nem ontotta,
Annak e föld lelkét nem adja,
Kinek e föld lelkét nem adja,
Annak e földön nem lesz
Marasztja!
Les ránk a halál a megsemmisítő
Jövő alatt, jönnek más népek,
S mi elfogyunk,
A rög köt, magyarok vagyunk,
Egyedül vagyunk,
A múlt is maraszt,
Hol van ezernyi, milliányi

Derék, magyar paraszt?
Kikből éledünk majd újjá?
Lesz-e új honfoglalás,
Ha a fogyó becsület vet, és a
Tisztességtelenség kaszál?!
Mit arat e jövő, ha ez
Új mag fakad?
A rög köt, fogy a magyar,
A hit is maraszt.
Lesz új honfoglalása, ha lesz
Elég derék, új, magyar paraszt.
A rög köt, a hit maraszt.
Gong
Gong
Gong
Az elveszett sorokért szól a
Gong
Nona írt
Nona írt
Nona levelet írt
Fingfelhő alatt vonult északnak
Egy toprongyos, fegyveres csapat,
Egy hete babot ettek, más élelmük nem maradt.
Rozi néni a kertkapuból nézte, még a farát is
Rázta, hogy az ablakból bámuló impotens
Urát alázza.
Dülöngő, részeg katonák,
Hányadék éjszakákon át
Szép magyar népdalok emlékét,
Dallamát gyalázzák,
Valaha böles magyar írás lehetett,
Most tántorgó betűk,
Mint elpattant húr zokog a
Magvaszakadt dallamokon
Gong
Gong
Gong

Az elv elveszett sorokért szól a
Gong
Sült gesztenye illatát
Havas, hideg szelek hozzák,
Fagyorgó, dermedt kezek
Melegét tapogatják
Reménytelen, fagyos hideg napok,
Vajon lesz-e majd tavaszunk?
Részvétlen süvöltő, barbár szelek
Csontvázunk zörgő árnyékain
Szánkóznak, lengenek.
Kis népek kiontott vére
Folyhat patakokban is,
Mit se számít,
Ha nagy népek lába döng.
Holt idők avarán kiaszott tüzek,
A sötét éjszakában, mint távoli
Remény, fény remeg,
Lidércek árnyékában hempereg,
Taszít és vonz,
Már az álmunk sem a régi,
Jöttünk kisemmizetten,
Ellopott jövővel,
S most szeretnénk száguldani,
Futni.
Gong
Gong
Gong
Az elveszett sorokért szól a
Gong
Nona írt,
Nona írt
Nona levelet írt.
Új csillagok gyúlnak,
Utat mutatva jövőbe és múltba.
Csillagok gyúlnak és csillagok

Múlnak.

Az Isten minden, az ember a semminél több.

E törékeny, múltó életben az ember

Próbál valaki lenni, túlélni,

Vagy csak úgy – lenni.

Ha a szeretet nem vagyona, kincse,

Úgy semmije sincsen.

Kik verseket írnak, csupán csak

Rezonálnak az isteni gondolatra,

Vagy arra sem, vagy ellenére,

Mit se számít!

Az ember ír és mesél, és tolja az
Isten szekerét a szeret végtelen egén.

Az Isten a végtelen tér és idő ura,

Stigmája mulandóságunknak

Húsunkba vésetett.

Gong

Gong

Gong

Az elveszett sorokért szól a

Gong

Nona írt

Nona írt

Nona levelet írt

Egyedül vagyunk,

Csak árnyékunk

És Bem apó népe köszönt

Ránk barátian.

A magyar sötét, nagy éjszakában

Aranyborjak bögnék, belebögnék,

Csak bögnék.

Lesz-e Mózesünk, ki álmod hoz

E nehéz éjben?

Egyedül vagyunk, kifosztva és

Meggyötörve, szegénységben

Megalázva,

De megtörve soha!
Vártunk és vágyunk egy új
Magyar hazára!
Lesz-e új honfoglalás?
Mint fönixmadár a porból,
Feltámadunk újból és újból,
De fönixmadár-vérünk csak hull,
Egyre hull.
Ősi falvaink még őrzik álmaink',
Városainkban még fel-fellobbannak
Vágyaink:
A föld szeretete,
A munka becsülete,
Az adott szó hitele.
Magyarnak lenni
Büszke kín
És önmarcangoló
Vigasz.
Lesz új honfoglalás,
Ha lesz elég új, derék,
Magyar paraszt.
Gong
Gong
Gong
Az elveszett sorokért szól a
Gong
Egyedül fekszem elhagyatva,
Testben megfogyatkozva,
Lélekben összetörten.
Nona írt
Nona írt
Tri anon
Tri anon
Gong
Gong
Gong.